

Červen Červenec 2004

[Uvod Rady zkušeného ďábla](#) [Minigalerie krajanů](#) [Promluva kardinála Christopa Schonborna](#) [TÁBOR HOSTÝN U MONTREALU](#) [Blahopřejeme](#)

Svatí Cyril a Metoděj, patroni Evropy

Milí přátelé,

prvního května 2004 vstoupila Česká republika do Evropské unie. Stala se součástí velké skupiny národů, které mají společné křesťanské kořeny. Duchovní oslavou vstupu do Unie se staly Středoevropské katolické dny v Mariazell v Rakousku, konané 21. až 23. května. SEKD se konaly bezprostředně po dosud historicky největším rozšíření EU o deset nových členů. Tomuto procesu pokračujícího sjednocování zemí našeho kontinentu se církev nejen neuzavírá, ale od samého počátku jej aktivně podporuje s vědomím, že křesťanství je jedním z centrálních a nosných kořenů Evropy. V popředí proto stojí vyznání, které je vyjádřeno mottem "Kristus - naděje Evropy". Část promluvy vídeňského arcibiskupa kardinála Christopa Schönborna, kterou pronesl při hlavní bohoslužbě v sobotu 22.5.2004, si můžete přečíst v tomto vydání. Celá promluva <http://tisk.cirkev.cz/art/clanek.asp?id=5631>

Začínají nám letní měsíce a s tím také dovolené. Chystám se na velkou cestu na Západ. Rád bych se svými přáteli navštívil velké národní parky. Chceme cestovat asi tři týdny. Proto také toto číslo je dvojcíslicí, další vydání bude až v srpnu.

Příjemnou a ničím nerušenou četbu přeje Fr. Antonín

Rady zkušeného ďábla C.S. Lewis

Tato kniha je pravděpodobně nejslavnější knihou C. S. Lewise. Je to vtipný i moudrý rozbor silných i slabých stránek povahy křesťana, jak o nich píše zkušený ďábel Zmarchrob svému mladému synovci Tasemníkovi.

Poznámka: Nepřítel = Bůh, Otec v Hlubinách = Ďábel, Pacient = člověk, kterého má Tasemník přivést do pekla

25. kapitola

Můj drahý Tasemníku,

s lidmi v okolí Tvého pacienta je skutečná potíž: jsou to „jenom křesťané“. Každý z nich samozřejmě má své vlastní zájmy, ale spojuje je pouhé křesťanství. Když už se lidé stanou křesťany, my je potřebujeme udržovat v duševním stavu, kterému já říkám „křesťanství a ještě něco“. Jistě to znáš: křesťanství a krize, křesťanství a nová psychologie, křesťanství a Nový Řád, křesťanství a léčení vírou, křesťanství a vegetariánství, křesťanství a parapsychologický výzkum, křesťanství a pravopisná reforma. Pokud už musí být křesťany, ať jsou alespoň křesťany s odlišnými znaménky. Ať místo víry vyznávají nějakou módu s křesťanským zabarvením. Využij toho strachu, který mají ze „stále téhož“.

Hrůza ze „stále téhož“ je jedna z nejužitečnějších vášní, kterou v lidském srdci vyvoláváme – nekonečný zdroj kacířství mezi věřícími, nestálosti mezi přáteli, pošetilých rad a manželské nevěry. Lidé žijí v čase a skutečnost zažívají postupně. Aby z ní zažili co nejvíce, musí zažít co nejvíce různých věcí; jinými slovy – musí zažít změnu. A protože změnu potřebují, Nepřítel (který je v jádře požívačnick) způsobil, aby jim byla změna stejně příjemná jako jídlo. Ale protože nechce, aby se jim tato změna (stejně jako jídlo) stala sama o sobě cílem, vyvážil v nich touhu po změně touhou po stálosti. Ve světě, který stvořil, dokázal současně uspokojit obě tyto touhy, a sice tím spojením změny a trvalosti, kterému říkáme Rytmus. Dává jim roční období; každá roční doba je odlišná, ale přitom každý rok stejná, takže lidé vždycky cítí, že jaro je i nové, i opakováním prastarého tématu. Ve své Církvi jim dává církevní rok; v něm se střídají posty a svátky, ale jsou to stejné svátky jako loni.

A tak stejně, jako zdůrazňujeme potěšení z jídla, abychom v nich vzbudili nenasytnost, my přeháníme i radost ze změny, aby lidé stále toužili po něčem absolutně novém. K takové touze je pobízíme jenom my. Pokud svou povinnost zanedbáme, lidé budou nejen spokojeni, ale dokonce nadšeni novými a zároveň i dobře známými sněhovými vločkami teď v lednu, východem slunce dnes ráno, vánočkou o těchto Vánocích. Kdybychom děti v tomto ohledu nepoučili, dokonale by jim vyhovoval takový cyklus her, ve kterém koupání vystřídá pouštění draka stejně pravidelně, jako po létě přichází podzim. A tato touha po nekonečné nebo arytmičké změně trvá jen zásluhou naší ustavičné dřiny.

Taková touha je důležitá z několika důvodů. Za prvé: zmenšuje radost a současně zvyšuje žádostivost. Právě radost z nových věcí mizí nejrychleji. A nepřetržitá řada nových věcí stojí hodně peněz, takže touha po nich vyvolá lakomství, neštěstí nebo obojí. A zase: čím je tato touha dravější, tím rychleji spotřebuje všechny nevinné zdroje potěšení a tím dříve přejde k těm, které Nepřítel zakazuje. Proto jsme vyvoláváním hrůzy ze „stále téhož“ nedávno dosáhli toho, že Umění už je pro nás méně nebezpečné než kdysi; prostě i intelektuální umělce každodenně zatahujeme do stále nových výstřelků oplzlosti, nerozumu, krutosti a pýchy. A ještě něco. Bez touhy po novotách bychom nedokázali vytvořit Módu nabo Popularitu.

Účelem Módy v myšlení je odvrátit pozornost lidí od skutečných nebezpečí. Módní protesty každé generace obracíme proti chybám, od kterých jim hrozí nejmenší nebezpečí; vedeme je tak, aby podporovali takovou ctnost, která je nejbližší té neřesti, kterou se nejvíce snažíme rozšířit. Vedeme je tedy k tomu, aby při záplavách všichni běhali s hasičími přístroji a mačkali se na tom boku lodi, který je už skoro pod vodou. Proti nebezpečí plynoucímu z nadšení brojíme právě ve chvíli, kdy jsou světáctví a vlašníci; o sto let později z nich děláme romantické snílky omámené city, ale módní protest varuje před nebezpečím „pouhého porozumění“. V krutých dobách varujeme před sentimentalitou, v bezduchých a povrchních dobách před nebezpečím vážnosti, v oplzlých dobách před Puritánstvím. A kdykoli lidé spějí k otroctví nebo tyranii, chráníme je před liberalismem.

Ale největším triumfem je povýšit tuto hrůzu ze „stále téhož“ na filozofii, aby nesmysl, který se usídlil v rozumu, posílil rozklad vůle. Právě tady nám přichází tak vhod ta obecná vývojová a historická tendence moderního evropského myšlení, která je částečně i naším dílem. Nepřítel miluje ořepané pravdy. Pokud vím, On chce, aby si lidé, když něco plánují, položili několik velice jednoduchých otázek. „Je to správné? Je to rozumné? Je to možné?“ A na zásadní otázky zapomenou, pokud je přinutíme se ptát: „Je to v souladu s naším současným vývojem? Je to pokrokové nebo reakční? Směřují dějiny tímto směrem?“ Na takové otázky ovšem odpovědět nedovedou – vždyť budoucnost neznají; a to, jaká bude, značně závisí právě na té volbě, kterou by jim měla budoucnost poradit. A tak zatímco se jejich mysl chvěje v tomto vakuu, my můžeme snáze vklouznout dovnitř a ponouknout je k tomu, pro co jsme se rozhodli sami. Už jsme tak dosáhli velkých úspěchů. Dříve lidé věděli, že některé změny vedou k lepšímu, jiné k horšímu a další zase nemají smysl, ale dnes (díky nám) už o tom skoro nevědí. Popisné přídavné jméno „nezměněný“ jsme nahradili emocionálním slovem „stagnující“. Naučili jsme je uvažovat o budoucnosti jako o zaslíbené zemi, které dosahují privilegovaní hrdinové; ne jako o něčem, čeho dosáhne každý rychlostí šedesáti minut za hodinu, ať dělá cokoli a ať je kdokoli.

Líbá Tě Tvůj strýc Zmarchob

Vít a Jana Fojtíkovi

Na podzim roku 1980 jsem poprvé ve svém životě uviděl moře. Země: Jugoslávie, místo: Baška Voda. Nádherně průzračná voda, palmy a hory, prostě ráj na zemi. Protože to bylo moje první setkání s mořem a palmami, zůstává toto místo pro mě jedno z nejkrásnějších na světě. Shodou okolností začala v Bašce Vodě o devět let dříve životní odyssea za svobodou pro Víta Fojtíka z NJ.

Víte - odkud pocházíte, jaké bylo vaše dětství?

Já pocházím od Frenštátu pod Radhoštěm, z dědiny Tichá. Moji rodiče byli zemědělci. Mám bratra a sestru, já jsem nejmladší, narodil jsem se 6. října 1943, přesně rok a den na to vstoupila ruská vojska přes Dukelský průsmyk. Do školy jsem chodil do Tiché a potom na zemědělskou školu do Nového Jičína. Po střední škole jsem sloužil dva roky v Československé lidové armádě. Dále jsem studoval zemědělskou vysokou školu v Brně (1965 – 1970).

Co si nejvíce pamatuji z mého dětství je to, že jsme vždy světili neděle. Byli jsme zemědělci, ale všechno co bylo nutné, se udělalo v sobotu. Tatínek vždycky říkal: „Podívej se – tam sousedi pracují v neděli a pak jim krávy zdechají na tuberkulózu“. Nám nikdy krávy nezdechaly. Toto svěcení neděle a sváteční chození do kostela mně velice utkvělo v mé paměti. Tatínek byl velice tradiční. Pracoval také na národním výboru, ještě než přišli komunisti.

Kdy jste poprvé uvažoval o odchodu za hranice?

Zapřísahal jsem se, že nikdy do zahraničí neodejdu. Zvláště v roce 1968. Pak jsme však jako studenti byli na zájezdu v Dánsku, ještě než uzavřeli hranice. Tam už jsem s tou myšlenkou koketoval. Jeden z učitelů mě však přesvědčil, že je lepší nejdříve dokončit školu. A dále mně říkal, že by oni měli obrovské problémy. Tak jsem se tedy vrátil, dostudoval školu a pak jsem pracoval na Jižní Moravě. Tam byl pozeňnaný kraj, moc se mně tam líbilo. Postupně jsem ale viděl realitu života a začali se o mě také zajímat, protože jsem pracoval v studentském výboru v Brně. Přemýšlel jsem o jiných cestách. Zažádal jsem si o zájezd do Jugoslávie na Makarskou riviéru. Psal se rok 1971. V Bašce Vodě začala moje odyssea světem. Přes kopečky jsem utekl do Itálie do utečeneckého tábora Padriciano u Terstu. Tam jsem požádal o azyl. Potom jsem přešel do tábora Capua. Je to historické město, přes které vede známá starověká cesta Via Appia. Capua byla také známá tím, že tam byl za II. světové války zajatecký tábor pro americké letce; o tom byl natočený film. Tam jsem zažádal o emigraci do USA. Na americkém konzulátě nám však řekli, že musíme dlouho čekat na příští transport a to se nám nelíbilo. Přišel podzim, začaly deště, bylo to k nevydržení. Rozhodli jsme se ještě s jedním kamarádem Josefem Vaňkem, že odjedeme do Německa a tam požádáme o azyl. Peníze moc nebyly a tak jsme museli jet do Německa vlakem „načerno“. Jeli jsme tzv. „Alpenexpress“. Tento vlak dodnes jezdí na trase z Říma, až snad někde do Švédska. Vagóny se během cesty různě odpojují a připojují. V Římě jsme potkali P. Josefa Skalického, který nám dal na cestu každému 5.000 lir. Tato cesta byla už používána i před námi, věděli jsme, že se musíme schovat nahoru pod střechu vagónu a tam několik hodin přečkat. Na nádraží Termini jsme si koupili jízdenku někam nedaleko od Říma – to aby nás nevyhodili z nástupiště. Dvě hodiny před odjezdem jsme nastoupili do vlaku. Nahoru pod střechu nám pomáhal jeden tulák z Polska, kterému jsem zaplatil 1500 lir. On také potom zavřel za námi poklop. Čekali jsme na odjezd, všechno probíhalo podle plánu, jen když jsme jeli přes Alpy, bylo nám zima, slyšeli jsme jak lidé oklepávají lyže a řeč se změnila na němčinu. 4. prosince 1971 jsme dorazili do Mnichova. Náš vagón odstavili a my jsme po chvíli vylezli. Náš cíl však byl tábor v Zirndorfu u Norimberku. Tam jsme ještě museli pokračovat vlakem. Několikrát nás vyhodili, protože jsme neměli jízdenku. Hladoví a promrzlí jsme se v jedné vesnici rozhodli přihlásit na policejní stanici a požádat o azyl. V noci jsme zazvonili na policejní stanici, vykoukl nějaký policajt a ptá se co chceme. Odpovídám mu, že chceme politický azyl. On byl velice překvapený, ať prý počkáme. Za chvíli se okénko otevřelo znovu a on nám sdělil, že máme přijít až v pondělí, že je všechno zavřeno. Byla totiž sobota. Takže nezbývalo než dojet do Zirndorfu. Vrátili jsme se na nádraží a za poslední peníze jsme koupili jízdenku o dvě stanice dál směr na Norimberk. Jedna paní, co čekala v řadě za mnou, mně půjčila 20 feníků. Ještě jednou nás z vlaku vyhodili, ale to už bylo jenom 9 kilometrů, tak jsme poslední fázi cesty šli pěšky.

5. prosince 1971 jsme dorazili do tábora Zirndorf.

Ujal se nás tamější kněz P. Kučera, který nám pomohl požádat o azyl v Německu pod podmínkou, že budeme pracovat pro americkou armádu. Pracoval jsem u pomocné jednotky při americké armádě. Dostávali jsme plat. Opravovali jsem americká bojová vozidla, kterými jsme museli umět jezdit.

Zažádal jsem o emigraci do Ameriky. Už v červenci roku 1972 jsem mohl odjet do USA. Já jsem však chtěl ještě vidět Evropu, a tak jsem se vydal na cestu po Evropě. Jel jsem do Paříže. Odtud jsem jel do Lurd, zrovna byla pouť 15. srpna, pak jsem jel na Korsiku, tam jsem chtěl navštívit kamaráda Jirku Palivce, který tam byl v cizineckých legiích. Bohužel byl někde na cvičení, nesetkali jsme se. Na zpáteční cestě lodí jsem onemocněl mořskou nemocí. Po vylodění na břeh jsem pokračoval v cestě dál přes Monte Carlo, Janov, Perugii, Assissi až do Říma, kde byl dům pro české poutníky. Ráno v kuchyni jsem potkal tři slečny. Pozdravím „dobrý den“ a oni mně také odpověděly „dobrý den“. Byly to tři sestry Sedláčkovy. Od té doby jsme velkými přáteli a celá rodina je mně velmi blízko a vždy mně pomáhala. Marie říkala: „Nejezdi do Ameriky, nám se tam nelíbí“. Ale já jsem už nemohl couvnout, kostky byly vrženy. Pak jsem jel znovu navštívit Jugoslávii a podívat se přes hranice na svoji starou vlast. Bylo to z rakouské strany blízko obce Hevlín. Ještě jsem se zastavil v Mnichově, kde právě probíhaly olympijské hry. Do Ameriky jsem dorazil 19. září 1972 letem Air Canada na JFK. Ubytovali nás v hotelu Woleott na 31St. mezi 5th Avenue a Broadway. Na stejné ulici je kostel sv. Františka, první katolický kostel, který jsem navštívil. Po třech dnech jsem odjel na práci do Elizabeth, NJ, kde s výjimkou šesti let stále bydlím. Posledních 18 let pracuji u ministerstva dopravy státu NJ v technické pozici.

Jak jste se seznámil s Vaší ženou Janou?

Poprvé jsem navštívil Československo roku 1979. Asi jsem hodně „mluvil“, protože potom jsem nemohl jet domů až roku 1989. S mou budoucí ženou Janou jsem se seznámil prostřednictvím mé sestry Ludmily, která s ní pracovala. Já jsem byl trochu unavený životem samotáře a tak jsme navázali známost. Po návratu z dovolené jsme si dopisovali a v roce 1990 jsme se na Štědrý den zasnoubili. V srpnu roku 1991 jsme se ve Frenštátě pod Radhoštěm vzali. Jana potom přijela za mnou 6. září 1991. Máme dvě děti: Františka a Aničku.

Jaký byl váš první dojem z Ameriky?

Co mě tady překvapilo bylo to, že na každém rohu vlála vlajka. Druhá věc byla - když jsem začal jezdit – že jsem poznal, jak velická je Amerika. Evropa je malá a přelidněná. Dále to byla taková neformálnost. Bylo mně 27 let a přijdu do obchodu a starý chlapík mě podává ruku a říká: „I am Jack, how are you“. Koktal jsem a představil jsem se mu také. Pro mě to bylo nezvyklé. My v Evropě víc používáme pane, paní atd.

Paní Fojtíková pozorně poslouchá co říká manžel a sem tam ho doplňuje. Co Vás, Jano, překvapilo v Americe?

Můj první dojem z Ameriky nebyl tak moc příznivý. Pamatuji si na cestu z letiště a všude byla velká špína a nepořádek. Až potom v Cranfordu, kde jsme bydleli šest let, to bylo lepší. Pak jsme koupili v Elizabeth dům.

Jak Vám pomáhala víra při putování světem?

V každém případě musím říci, že kdybych neměl víru, nedokážu si představit, kde bych teď byl. Díky mým rodičům, kteří mě vychovali ve víře, i když jsem třtina ve větru klátící se, víra mně velice pomáhala. Byl jsem daleko od rodiny, ale byla to víra, která dávala sílu vydržet. Hodně dlužím Sedláčkově rodině za pomoc a podporu.

Velmi si vážím Víta Fojtíka za jeho pomoc lidem, kteří žijí v jeho okolí. Je to příkladná pomoc a křesťanství v praxi. Víte, přeji Vám, manželce Janě a celé Vaší rodině hodně zdaru a ať Vám Bůh žehná. Díky za rozhovor.

Fr. Antonín

Minutové nesmysly (One Minute Nonsense)

Anthony de Mello, SJ (pokračování)

„Proč je většina lidí neosvícených?

Protože nehledají pravdu, ale to, co se jim hodí,“ pravil Mistr.

Ukázal to na súfickém příběhu:

Jeden muž potřeboval peníze, a tak se pokoušel na ulici prodat hrubý koberec. První člověk, kterému ho ukázal, řekl: „Ten koberec je nevhledný a hodně opotřebený.“ A koupil ho velmi lacino.

O chvíli později kupec oslovil člověka, který šel náhodou kolem: „Tohle je koberec jemný jako hedvábí, pane; žádný se mu nevyrovná.“

Súfi, který byl svědkem celé scény, řekl: „Prosím tě, ty s tím kobercem, strč mě do té své kouzelné skříňky, která dělá z hrubého koberce měkký a z oblázku drahokam.“

„Kouzelná skříňka je, jak jinak,“ dodal Mistr, „osobní zájem: nejúčinnější prostředek na světě, jímž se z pravdy dělá lež.“

Část promluvy vídeňského arcibiskupa kardinála Christoha Schönborna

Mariazell: Pochválen buď Ježíš Kristus! "Putujeme k Matce milosrdenství", zpívá se v jedné staré poutní písni. Nikdy předtím neputovalo tolik poutníků najednou sem, k Matce Boží do Mariazell. Nikdy předtím se tu nesešlo tolik národů střední Evropy. A nikdy předtím mezi sebou poutníci neuvítali tolik lidí zodpovědných za církve a stát: vás, ctihodný pane kardinále legáte, a skrze vás našeho Svatého otce, který vás poslal jako svého osobního zástupce i vás, kardinály, biskupy a kněze, kteří v těchto hodinách obzvlášť cítí, jakou velkou odpovědnost jim přináší tato doba, která vše obnovuje a také vás, prezidenty Bosny, Slovenska, Maďarska, Rakouska a Evropské komise, kteří jste přijeli, protože cítíte, že přes veškerou rozdílnost úkolů stát i církve slouží stejným lidem.

Mnozí z vás přijeli zdaleka a vynaložili veliké úsilí. Nyní jste ale otevření, protože jste z každého planoucího srdce ucítili něco, bez čeho v nás a s námi lidmi nemůže vyrůst nic nového. Tak zdravím: vás, milí poutníci z Maďarska! (maďarsky) vás, milé sestry a bratři z České republiky! (česky) vás, milí poutníci z Chorvatska a Bosny a Hercegoviny! (chorvatsky) vás, milí poutníci ze Slovinska! (slovinsky) vás, milé sestry a bratři ze Slovenska! (slovensky) vás, milí poutníci z Polska! (polsky) A vás, milé sestry a bratři, kteří pocházíte z jiných zemí a obzvlášť vás, kteří jste do Mariazell přijeli z Rakouska. Zdravím i ty, kteří jste s námi v tuto hodinu spojeni skrze rozhlas a televizi. (německy)

Písmo svaté nám dnes připomíná dvě události. Pomáhají nám alespoň částečně pochopit význam velké "Pouti národů".

Je to svatba v Káni galilejské. Ježíš, jeho matka a učedníci jsou mezi pozvanými na tuto slavnost. Poprvé je zjevné, že tam, kde je přítomen Boží majestát v osobě Ježíše Krista, není nic nemožné. Voda se změnila ve víno, v hluboký symbol pravdy, radosti a života. I my jsme se sešli k velké slavnosti. Ke slavení liturgie – svatební hostině lásky mezi Bohem a lidmi. Ježíš je mezi námi. A Maria, jeho matka. Pozorně sleduje, co potřebujeme a co nám chybí. My sami jsme se křtem stali Ježíšovými učedníky. Nám říká Matka Boží ono velké, trvalé slovo: "Co ON Vám říká, to číňte!" V této hodině se Mariino slovo stává zároveň otázkou pro každého z nás: Slyšeli jsme, co nám řekl – jako lidem mezi lidmi, národům mezi národy, jako křesťanům mezi křesťany? Nesouvisí osud Evropy také s tím, že jsme toto slovo příliš často zapomínali, příliš často zrazovali? A znamená naše rozhodnutí putovat do těchto míst, že jsme se poučili z toho, co se stalo na území Evropy – jako lidé, jako národy, jako křesťané?

Statisíce, i miliony lidí v uplynulých letech poznaly, jak vysoká může být cena za tuto odvahu. Řada z vás, milé sestry a bratři, kteří dnes žijete ve svobodě a účastníte se "Pouti národů", sama na sobě a na osudu svých rodin prožila, jaké strašné utrpení našim zemím přinesly antikřesťanské a bohapusté ideologie nacionálního socialismu a komunismu. Pro Vás platí slova sv. Petra – slyšeli jsme je ve 2. čtení: "I kdybyste museli trpět pro spravedlnost, blaze vám!" (1Petr 3,14) V těchto chvílích vzpomínáme na ty sestry a bratry, kteří pro svou víru a službu bližním zemřeli v táborech a věznicích. Jim a všem, kteří v těžkých dobách "měli v srdci posvátnou úctu ke Kristu Pánu" (srov. 1Petr 3,15), patří náš dík a náš obdiv. Jako křesťané žijeme z vědomí, že u Boha se nic neztratí ani nezapomene: žádná slza, žádné utrpení. A žijeme z naděje, že všechny tyto oběti padly do země, aby této krví prosáklé Evropě přinesly nové plody a nechaly opět rozkvést její staré křesťanské kořeny.

Naděje, kterou nám dává víra, je nám velkou pomocí při srůstání Evropy. Dennodenně cítíme obavy řady spoluobčanů, že spojená Evropa povede ke ztrátě samostatnosti a rozmanitosti kultury a tradice. Jako křesťané se modlíme za jednotu, ve které rozmanitost nerozděluje, nýbrž obohacuje. Mariazell je toho symbolem. Všechny naše národy cítí už dlouhou dobu vnitřní blízkost k tomuto pozeňanému místu. Zde v Mariazell se hlásíme ke křesťanským základům Evropy – s vědomím, že právě ony jsou schopné přispět k evropskému sjednocování, ba dokonce jsou k němu velmi potřebné. Ovšem: Pohled na toto místo a desetitisíce poutníků, kteří následovali hlas Matky Boží z Mariazell, nás nesmí mást: Desetiletí bezbožnosti na východě i západě zanechala ve všech našich

národech hluboké stopy. O to důležitější je naslouchat hlasům, které nás křesťany – často zvenčí – upozorňují na nezastupitelnost naší víry a naší služby na velkém staveništi Evropy. Myslím na amerického učence a věřícího Žida Josepha H.H. Weilera, který nás teprve před několika dny upozornil, že vidí křesťanství jako pramen života tohoto kontinentu a jako motor evropského sjednocení. Myslím také na muslimského bosenského básníka Dzevada Karahasana, který nás před rokem povzbuzoval k zahájení Středoevropských katolických dnů těmito dojímavými slovy: "Redukovat Evropu na křesťanství by byla velká škoda. Ale zapomenout na křesťanství by znamenalo katastrofu."

Důvěřujte si navzájem – tak jako Bůh důvěřuje vám. Rozumějte si a snášejte se navzájem – tak jako On nás přijímá se všemi našimi chybami a slabostmi, našimi velkými slovy a malými skutky. Učte se navzájem – protože v každém z vás se otevírá nový, jiný pohled na toho, který nás stvořil. Především ale milujte se navzájem – protože On nás miloval jako první a bude nás milovat jako poslední. Amen.

Pozvání

CYRILOMETODĚJSKÁ LIGA V KANADĚ srdečně zve na 52. tradiční českou národní pouť do Svatyně mučedníků v Midland, Ontario, Kanada.

Pout' se koná 6. června 2004.

Program: 11.00 AM KŘÍŽOVÁ CESTA

01.00 PM MŠE SVATÁ

Následující neděli, 13. června 2004, pouť k svatému Antonínu v Chatham, Ontario.

10.00 AM MŠE SVATÁ

po obědě národopisná slavnost

Mše svaté v červnu a červenci 2004

DATUM	ÚMYSL	DÁRCE
02-Jun-04	Na zvláštní úmysl s prosbou o zdraví	Anne Kotrch
03-Jun-04	Za tragicky zesnulou Milu Paroulkovou	Libuše Králová
06-Jun-04	Za zdraví a Boží požehnání pro Martu Sedláčkovou-Pope	rodina Sedláčková
09-Jun-04	Za Karla Zedníčka	rodina Sedláčková
12-Jun-04	Za zemřelou sestru Marii Pavlicovu	Božena Smrčková
17-Jun-04	Za tetu Marthu Cashel	rodina Krupkova
27-Jun-04	Za Milenu Vyhnišovou	Blažena A. Stránská
04-Jul-04	Za rodičov Krupkových a Flamikových	rodina Krupkova
14-Jul-04	Za Marii Hromádkovou	Blažena A. Stránská
23-Jul-04	Na poděkování Pánu Bohu	Růžena Bunžová
25-Jul-04	Za Annu a Vasila Kralevičovy	rodina Sikorjakova
29-Jul-04	Za zdraví a Boží požehnání pro Martu	rodina Sedláčková
30-Jul-04	Za zemřelého Václava Loulu	Milada Hanák
31-Jul-04	Za zemřelého manžela Aloise Hanáka	Milada Hanák

TÁBOR HOSTÝN U MONTREALU slaví 50-leté výročí svého založení. Je pro děti od 7 do 15 let. Termín tábora je od 26.6. do 31.7.2004. Účast možná od 1 do 5 týdnů. Cena 225 kan\$/týden či méně. Po skončení je možná laciná rodinná dovolená. Viz www.hostyn.org . Kontaktujte Stánu: stania@sympatico.ca ,

tel. 514-362-0155, nebo Josefa: health.vifad@sympatico.ca , tel. 450-465-4844

Blahopřejeme k narozeninám:

V měsíci červnu a červenci:

Abraham Munzar 1. června, Marta Pope 6. června, Martin Hnízda 8. června, Oldřich Holubář 9. června, Helena Otýpka 15. června, Petr Svoboda 17. června, Frank Slíva 18. června, Zdenek M. Nehybka 22. června, Dionysius Ruskevich 28. června, Ota Bláha 29. června, Šárka Elahi 2. července, Tonka Habek 4. července, Bořivoj Tydlitát 6. července, Štefan Veselý 7. července, Alfons Brož 9. července, Dagmar Žalmanová 10. července, Anna Hlavatá 13. července, Georgie Chamberlain 14. července, Petr Bunža 18. července, Pavel Weirich 22. července, Růžena Bunžová 23. července, Žaneta Králevičová 25. července, Jiří Široký 28. července, Kristýna Hnízdová 28. července.